

všechno padlo, kdyby nic jiného, tak volnější cestování, jež přinesla moderní doba, mi vyhovuje.

Kráčím a pokračuji v hovoru. „Stejně jsi hloupej, že chceš mě, Romane.“ Pobavením povzdychnu: „Nechci jinou a doufám, že se to jen tak nezmění... chtěl bych se tě dotýkat.“ „Nech toho, nebo tady na druhém konci telefonu budu muset řešit určité problémy s nenadálou vlhkostí.“

Náhle aniž bych se o cokoliv pokoušel, staví u krajnice auto s mladým pářečkem a zvou mě dovnitř. „Kotě končím, právě jsem chytil stopa, aniž bych stopoval, mám tě moc rád a těším se na vše hebké.“ „Měj se pěkně, taky se těším, ale stejně seš blázen.“

Rozloučili jsme se, já položil telefon, vložil do kapsy a vsedám do auta. Přecházím

na polštinu, budu muset zdokonalit přízvuk a vůbec všechno. „Kam jedeš?“ ptá se mě příjemná asi dvacetiletá dívka na místě spolujezdce. „Někam nahoru k moři, je mi jedno kam přesně.“

„Tak daleko nejedem, ale Wroclaw by mohla být?“ zeptal se mladík za volantem. „Jasně, tam to bude ideální, nečekal jsem, že mi někdo tak rychle zastaví a už vůbec, že se dostanu do Wroclawi.“ Nasedám do auta, snažím se bavit a třeba i pobavit, občasně podřimuju, občasně opět hovořím a chlubím se knihou Pan Tadeusz. To je pobavilo asi nejvíce, prý že té knize ani spousta Poláků nerozumí. To je věc názoru a cesta dál mi jasně ukáže, co dokáže tato kniha v této velké nádherné zemi způsobit.

Rogo, 31.10. 2016, Praha – park Letná

Týdeník Nájezd - vydáno k setkání v Barré i jinde dne: 1.3. 2017, číslo 271, online: najezd.wz.cz

1.3. Bedřich, Bedřiška

! Přejeme vše nejlepší!
! Když slaví Bedřich,
! říká si o hřích.
! Pomáhá mu Bedřiška,
! není žádná jeptiška.

Bude v Praze 30 dní nasněženo?

Referenční bod - Letenské sady, musí být sníh nejméně 24 hodin.

Počet zásněžných dní: **32** (ke dni 5.2.2017)

Edice bulletin Nájezdu

Dříve, než rozšíříš svoji knihovnu o novou literaturu, neopomeň shlédnouti nabídku novodobé samizdatové literatury bulletinů časopisu Nájezd. Zářitek jest zaručen.

- **LD@ & HOVADOO: Přízraky Nonetské** (A5, 128 str.) cena 100 Kč
- **FIKUS: Fikusoidy** (A5, 78 str.) cena: 100 Kč
- **THOMASH ROGOWSKI: Návštěvník věčnosti** (A5, 75 str.) cena: 75 Kč
- **JIRÍ „SVINĚ“ FIALA: Přízraky sračkárny Chotěnovské** (A5, 48 str.) cena: 30 Kč

K dostání: u Krtka v Barré nebo na stránkách: najezd.wz.cz, či e-mailem: najezd@gmail.com.

Upozornění: Trhané růže a svíčky se hodí jen na funus.

Kalendář

- 18.3. se koná akce **Vítání jara vol. 10**. Vystoupí: HLINÍKOVÉ LOPATKY DĚDEČKA PIPÝNA, ROZHUDA a další. Kde: Ojai (Místecká 366, Praha Letňany), kdy: 18:00, vstup: 40,- s maskou, 80,- bez masky.
- 23.-25.3. Můžete se jít vyndat na Žižkov.
- 1.4. se koná psychedelická akce. Vystoupí: KOČKOLIT, HLINÍKOVÉ LOPATKY DĚDEČKA PIPÝNA, SPUTNIK, SPACE BANDITS. Kde: Exit us (Sokolovská 195, P 9), kdy: 20:00, vstup: zatajen.
- 8.4. se koná koncert UNDERGROUND MOTHER, KOČKOLIT. Kde: Dr. Voják (Plzeňská 130/221, P 5 - Motol), start: za tmy, vstup: dobrovolný.
- 13.4. je koncert Kočkolit. Kde: Barré (Veletřní, P7), kdy: 19:30, vstup: klobouk.
- 14.-16.4. **Houmlesovy Narozky**. (akce potrvá celý víkend, občerstvení na místě, možno přespat – spacáky s sebou). Vystoupí: Hliníkové lopatky dědečka Pipýna. Kde: Počeplice 23 (Roudnice n.L), start: odpoledne, vstup: dárek pro oslavence.

VYTISKNI SI NÁJEZD A PAK HO NĚKOMU DEJ.

Nový Koprolit

IN Mega kameny

Masivní náhrdelníky s obrovskými kameny nebo ozdobami patří mezi nejoblíbenější doplňky módních ikon. Myslíš, že se dají vzít jen na červený koberec? Chyba! Správně se nosí k obyc džinám a vytahánému triku. Přesně jako Miranda Cosgrove!

s perlami (Bijou Brigitte, 320 Kč)

černý (New Yorker, 359 Kč)

Miranda dobře ví, že když si vezme takhle velký náhrdelník, náušnice a jiné šperky je lepší nechat doma.

Divadlo Bohém (ochotnické autorské divadlo) vyhlašuje konkurz na herce, muzikanty a kreativní lidi obecně! Hledáme lidi, kteří si chtějí zkusit zahrát na prknech, co znamenají svět a přitom nemusí mít zkušenosti – stačí odvaha a nebát se mluvit nahlas. Dále uvítáme i hudebně nadané lidi s jakýmikoli nástroji a také uvítáme technicky nadané lidi a lidi kreativní – výtvarně nadané.

Zkoušky: každé úterý od 18:00, čtvrtek od 19:00

Adresa: Zvonařova 6, Praha 3 - Žižkov; zvonek ČSDZ

739 565 515 – Zuzana Krausová
731 621 128 – Anton Čamaj
E-mail: d.bohem@centrum.cz
fb Autorské divadlo Bohém

KAMKOLIV

1. „Smrdíš jako bezdomovec.“ Opilé pokusy o projevy lásky byly rázem zmrazeny a já se převalil na bok. Byli jsme oba ještě značně zřízení uplynulým večerem, který původně vůbec neměl existovat v podobě, ve které nás zastihl, spoutal a jako omámené odvedl do říše opojeného bláznovství. Původní úmysl byl v tuto chvíli být již nějaký čas v Polsku na cestě k moři. Na poslední chvíli se ještě ozvala naše libida, a prodloužila tak můj pobyt o noc, laciné víno ve Stromovce a následné přesunutí do Barré, kde jsem jak nezřízené prase zásoboval své nenasytné tělo různými tekutými a kouřovými jedy. „Ten chlap se zabil, děda ho tam našel,“ navozovala podivnou atmosféru Lucy. Laciné víno všechno podbarvilo a jak se patří nalilo hluboko do duše. „Jsem rád, že jsem se ještě o den zdržel, jsem rád, že můžu být ještě pár okamžiků s tebou,“ vypravil jsem ze sebe a pocítil, jak mě to celého pohlcuje. Ještě před pár dny mohlo být vše úplně jiné. „Jsi blázen, tohle není dobrý, to nemůže dopadnout dobře,“ odpověděla mi na to Lucy a mně bylo jasné, že už toho nemohu nechat, že to musím nechat proudit. „Nechat se strhnout!“ - jako životní motto, jako základ většiny mých životních příběhů. Po směsici pochybností, polibků, objetí a vyprávění o sebevraždách, jsme dopili víno a zapálili si poslední cigaretu před odchodem do námi tak často přepadávané hospody na Letné. Byla ke všemu ještě středa, což znamenalo jistotu, že se setkáme s nemalým počtem našich známých a přátel. „Všechno se tak strhlo, tak šíleně, tak krásně, neměla mi tě zakazovat.“ Lucy na mě jen pohlédla a přitáhla si mě k polibku. „Jsi hloupý.“ Konečně jsme tedy dorazili do Barré již připraveni jemným množstvím alkoholu v krvi. Lucie, má bývalá milá, které jsem v podstatě s Lucy utekl, na mě házela podivné pohledy a její nehynoucí láska právě prožívala posmrtné cukání v náručí nové lásky. Bylo to divné, v podstatě jsem neměl sebemenší náladu mluvit s ní, něco řešit, výčitky ve vzduchu tvořily nepříjemný

houf a já viděl vysvobození v rumu. „Tak jedeš do toho Polska, nebo ne?“ zeptal se mě soused. Jako by mi nikdo nechtěl věřit, jako by v pozadí veškerých úsměvů života sídlil posměch a nepochopení. Seděl jsem vedle Lucy a sledoval, jak šikovnými prsty motá ukázkového jointa. Tráva má mít duši a nejen samotná tráva, ale celý ten proces, celé to drčení, motání, lepení, kouření. Smysly byly zhovadilé a já se potácel světem hnusný, ožralý a smradlavý. Má múza na tom byla snad podobně, spíš mám ovšem pocit, že mě démon pohltil daleko důsledněji. Obrazy z noci z cesty na Bertramku do bytu Jožina a Hedy, jež se tam momentálně nenacházela, jelikož pátrala společně s Blankou někde v Bulharsku po svém otci. „Smrdíš jako bezdomovec.“ Tak skončily mé vášnivé pokusy, tak byla ukojena má touha, opět jsem usnul a probudil se do dne s příšerným chvěním těla. Odešel jsem a konečně se vydal na cestu. Alespoň objetí mi bylo dopřáno a já mohl spoléhat na štěstí a na to, že se mi ještě dnes podaří dostat alespoň za hranice, ráno totiž znamenalo půl čtvrté odpoledne.

2. Kozy a ovce, respektive jejich hlídání mi bylo na čas denním chlebem. Najednou bylo na alkohol, na tabák, na jídlo a na občasné pokrytí různých jiných tužeb. Na své nuzné poměry jsem si v podstatě užíval jako král. Od Kozího mejdanu se motám po boku krásné mladé dívky a vztahy staré jsem nechal kdesi za sebou, už se mi do hlavy příliš nevrátají. Vlastně těch peněz nebylo ani zdaleka tolik, kolik jsem si namlouval. Potřeboval jsem spacák, jelikož ten, co jsem dostal od přátel, jsem zanechal v noční tramvaji při nějakém zběsilém rumovém opojení. Byly též potřebné boty, i když jak jsem později zjistil, sandály by mi bohatě stačily. Potřeboval jsem spoustu různých nesmyslů, aby cosi nepochopitelného ve mně bylo alespoň částečně ukojeno. Automapa Evropy. Tentokrát žádná mapa Francie ze 70. let či mapa Německa z 80. To ani nemluvě o školním atlasu při cestě do Barcelony.

Pořídil jsem si i dvě brumle, které jsem k uctění své dokonalosti nechal v Barré oné poslední zběsilé noci.

Zůstaly mi dva tisíce a nějaké drobné. Snad žádné velké bohatství, ovšem pro mě to bylo zatím nejvíc, co jsem si doposud na nějaké cestování vzal. Pravdou je, že jsem většinou necestoval sám, když nepočítám cestování po Čechách či do Polska jen za rodinou. Jedinkrát jsem se vypravil sám za Fredem do Selestatu ve Francii, ale tam mě popravdě moc utrácet nenechali, až jsem se cítil trochu divně. Narodil jsem se jako nouzák a tento úděl jsem se naučil přijímat, žít v něm a vlastně si ho i plnými douškami užívat.

Dokoupil jsem něco málo potravin a konečně se tedy vypravil na Černý most a stanul na obvyklém místě, které nabízí různé možnosti směru. Napsal jsem na první stránku Hradec Králové a naplno se ponořil do pocitu cesty, kde určité cíle byly jen mlhavé obrysy kdesi v dáli. Věděl jsem, že bych rád viděl moře, snad Mazurská jezera a kdyby se to stihlo, vnikl bych i do dalších pobaltských zemí. Zbytek nebyl důležitý a ve finále by mi bylo jedno, kdybych se vyskytl na úplně jiném místě v úplně jiné zemi. Kamkoliv je myslím ten nejlepší směr pro alespoň částečné odkrývání sebepoznání.

3. Konečně někdo zastavil u krajnice. Slušně oblečený čtyřicátník s konejšivým výrazem byl nádherným hovorným jedincem. „Takhle jezďte často?“ „Vlastně se tímhle způsobem dopravuji většinou, jet busem nebo vlakem je tak trochu prohra.“ Chlapík se na mě podíval a jeho výraz byl ještě o poznání konejšivější. „Závidím vám ten čas, tu odvalu, to odhodlání žít takhle, já na to jednoduše nemám.“ Pohlédl jsem sebestě na něho. „Já bych asi zas nedokázal žít jinak, vlastně nemám odvalu žít jako ostatní.“

Vyhodil mě za Hradcem Králové vedle pole, kde rostly lákavě oranžové tykve. „Nesmím zapomínat na náhodné stravování, kterého bývá léto plné, všude je jídlo, všude se dá naplnit žaludek, člověk potřebuje nakupovat jen kvůli

své neschopnosti. Ano, je to něčí pole, ale kdyby nebylo, určitě bych si dokázal poradit a nějaké přírodní potraviny našel. Zakusuji se do tykve, je tvrdá, lehce nasládlá, ukládám ji do kapsy a s pocitem samostatnosti natahuji palec a chytám auto do Náchoda.

K překročení hranice mi zbývá jen pár metrů. Usazuji se na louce v trávě, zakusuji se do tykve popíjím vodu, ještě stále pocituji účinky včerejšího běsnění. Vytahuji knihu Pan Tadeusz od klasika romantismu Adama Mickiewicze v originále a snažím se zdokonalit svou polštinu. Je to složité, starý polský jazyk s nádherným poetickým slohem.

LITWO! OJCZYZNO MOJA! TY JESTEŚ JAK ZDROWIE.

ILE CIĘ TRZEBA CENIĆ, TEN TYLKO SIĘ DOWIE,

KTO CIĘ STRACIŁ. DZIŚ PIĘKNOŚĆ TWĄ W CAŁEJ OZDOBIE

WIDZĘ I OPISUJĘ, BO TĘSKNIĘ PO TOBIE.

Prozváním Lucy, jelikož dar volného volání, kterým tato drobná múza disponuje, pro volání za hranice neslouží. Jako by ležela vedle mě nahá a celá se chvěla rozkoší. Telefon začíná zběsile vyzvánět a já díky tomu prožívám lehké celotělesné vzrušení. Jsem posedlý ženami a tato bytost momentálně vévodí. Jsem šílený a nikdy to neskončí, alespoň pro pohled zemřít, zešílet. Zvedám telefon a slyším hlas trhající poslední zbytky zábran. „Ahoj kotě,“ oslovuje mě. „Ahoj kotě,“ oslovuju já ji. „V noci jsme se moc nerozloučili a to jsem chtěla úplně všechno.“ „Nějak se nám to kalení vymklo, nejhorší bylo to levný víno, ještě teď ho cejtím a to jsem se ani nepozvracel.“ „To neříkej, tohle si nechci představovat.“ „Promiň,“ říkám na to a pokračuji: „Kdybys tak byla tady na louce vedle mě nahá, zamotal bych se do tebe a třeba se i rozpustil.“ „Chtěla bych se s tebou milovat, ale ne že se vrátíš dřív, tu cestu musíš dokončit.“ „To máš pravdu, jestli se má dítě vše krásné, vydržíme.“ Vstávám, napojuji se na chodník a pokračuju směrem k přechodu, kde si z dob minulých pamatuji celnici a všechny ty otravné náležitosti. Kontrola pasů, čumění do auta, debilní otázky a salutování pro potvrzení pochybné důležitosti. „Ano, vezu heroin a mám ho narvanou plnou prdel.“ Teď to